

یافته‌های بالینی و مانومتریک آنورکتال قبل و بعد از عمل جراحی رزکسیون قدامی

پائین در مبتلایان به سرطان رکتوم

دکتر محمدصادق فاضلی^۱، دکتر فرخ کامران خواجه‌جوی^{۲*}، دکتر سیدمهدی جلالی^۳، دکتر رامش عمرانی پور^۴

^۱ استادیار جراحی کولون و رکتوم، گروه جراحی بیمارستان امام خمینی، دانشگاه علوم پزشکی تهران

^۲ دستیار ارشد جراحی عمومی، گروه جراحی بیمارستان امام خمینی، دانشگاه علوم پزشکی تهران

^۳ استادیار جراحی عمومی، گروه جراحی بیمارستان امام خمینی، دانشگاه علوم پزشکی تهران

^۴ دانشیار جراحی سرطان، گروه جراحی بیمارستان امام خمینی، دانشگاه علوم پزشکی تهران

چکیده

زمینه: عمل رزکسیون قدامی رکتوم پائین یکی از روش‌های درمانی بیماران مبتلا کانسره‌های پائین رکتوم می‌باشد. هدف این مطالعه بررسی یافته‌های بالینی و مانومتریک آنورکتال قبل و بعد از این نوع عمل در مبتلایان سرطان رکتوم می‌باشد.

مواد و روش‌ها: در این مطالعه، ۲۹ بیمار سرطان کولون کاندید عمل جراحی قدامی رکتوم پائین انتخابی در بیمارستان امام خمینی تهران وارد شدند. اطلاعات کارکردی آنورکتال قبل و بعد از عمل جمع‌آوری شد و بیماران تحت مانومتری آنورکتال پیش و بعد از عمل قرار گرفتند.

یافته‌ها: میانگین دفعات اجابت مزاج پس از عمل به میزان معنی‌داری نسبت به پیش از عمل بالاتر بود ($2/48 \pm 0/78$) در برابر $0/94 \pm 0/36$ بار در روز). بی‌اختیاری گاز پس از عمل به میزان معنی‌داری نسبت به پیش از عمل افزایش نشان می‌دهد (۲۷.۵۹ درصد در برابر ۰ درصد). اما در مورد بی‌اختیاری مدفوع اختلاف معنی‌داری دیده نشد. حداکثر فشار در حال استراحت پس از عمل به میزان معنی‌داری نسبت به پیش از عمل کاهش می‌یابد ($53/20 \pm 17/45$) در برابر $64/32 \pm 17/33$ میلی‌متر جیوه) و حداکثر فشار در حال چمباتمه در دوران پس از عمل کاهش نشان می‌دهد ($140/21 \pm 35/50$) در برابر $150/37 \pm 33/16$ میلی‌متر جیوه). فوریت برای دفع ادرار (Urgency) پس از عمل به میزان معنی‌داری افزایش یافته بود ($48/28$ درصد در برابر صفر درصد).

نتیجه‌گیری: این مطالعه نشان داده که بعد از عمل جراحی قدامی رکتوم پائین در مبتلایان سرطان رکتوم، تعداد دفعات اجابت مزاج، بی‌اختیاری گاز و فوریت برای دفع ادرار افزایش اما حداکثر فشار در حال استراحت و چمباتمه کاهش می‌یابند.

واژگان کلیدی: یافته‌های بالینی، مانومتری آنورکتال، جراحی قدامی رکتوم پائین، سرطان رکتوم

دریافت مقاله: ۸۷/۴/۵ - پذیرش مقاله: ۸۷/۵/۳

* تهران، انتهای بلوار کشاورز، بیمارستان امام خمینی، دفتر گروه جراحی عمومی، کدپستی: ۱۴۱۹۷۳۱۳۵۱

Email : farrokh_2kh@yahoo.com

مقدمه

که یک مرکز ارجاعی اصلی می‌باشد، وارد مطالعه شدند و بیماران با سابقه ترومای آنال، سابقه جراحی آنورکتال قبلی، سابقه بی‌اختیاری کامل و عدم امکان حفظ اسفنکتر حین عمل جراحی از مطالعه خارج شدند. در نهایت تعداد بیماران مورد مطالعه ۲۹ نفر شدند که پس از توجیه کامل در مورد نحوه اجرای طرح و گرفتن رضایت‌نامه کتبی، آن‌ها وارد مطالعه شدند.

پس از بستری بیمار واجد شرایط ورود به مطالعه، داده‌های زمینه‌ای بیماران جمع‌آوری می‌گردید. اطلاعات مربوط به کارکرد آنورکتال قبل از عمل جراحی نیز مورد بررسی قرار می‌گرفت. سپس تمام بیماران تحت مانومتري آنورکتال با دستگاه مانومتري ۸ کاناله آبی مدترونیک مدل ۲۰۰۱ ساخت کشور آمریکا با کاتتر PVC که کانال‌های آن با زاویه ۴۵ درجه و فاصله ۰/۵ سانتیمتر از هم قرار گرفته بودند (آب با سرعت ۰/۶ میلی‌لیتر بر ثانیه از هر کانال خارج می‌شود) و یک بالون لاتکسی ۵×۳ سانتی‌متر دارد قرار می‌گرفتند. داده‌ها با یک رایانه شخصی به کمک یک پلی‌گراف مبدل آنالوگ دیجیتال و نرم‌افزار پلی‌گرام ۹۸، نسخه ۲/۲۰/۲۵۵۸ تست عملکرد کولونی مقعدی تحت آنالیز قرار می‌گرفتند و متغیرهایی مانند فشار حین استراحت، حداکثر فشار در حال چمباتمه، رفلکس مهاری مقعدی رکتومی (RAIR)^۲، حداکثر حجم تحمل‌شده (Rectal Capacity) و رکتوم کامپلینانس برای آن‌ها اندازه‌گیری می‌شد. پس از آن، بیماران تحت عمل جراحی قدامی رکتوم پائین قرار می‌گرفتند. پس از انجام عمل جراحی و ترخیص بیماران، یک ماه بعد از عمل جراحی و یا یک ماه پس از بستن ایلئوستومی یا کولوستومی محافظتی (در

امروزه رزکسیون رکتوم همراه با خارج کردن کامل مزورکتوم به‌عنوان درمان پذیرفته شده‌ای برای کانسره‌های میان یا یک سوم تحتانی رکتوم محسوب می‌شود. در صورتی که مارژین‌های رکتوم توسط تومور آلوده نشده باشند، می‌توان یک لبه دیستال یک سانتی‌متری بدون افزایش خطر عود منطقه‌ای برای بیمار نگه‌داشت. این روش جراحی برای بیماران بیشتری این امکان را فراهم می‌آورد که تحت آناستوموز رکتال پائین یا کولونی مقعدی قرار بگیرند (۱). اما در بسیاری از بیماران مبتلا به سرطان رکتوم که تحت عمل قدامی رکتوم پائین (LARR)^۱ قرار می‌گیرند، مشکلاتی در زمینه دفع به وجود می‌آید (۲). تا کنون چنین مطالعه‌ای در ایران انجام نشده است و در مطالعاتی که در کشورهای دیگر در این زمینه صورت گرفته است، نتایج عملکردی این آناستوموزهای بسیار پائین هنوز به‌خوبی مورد بررسی قرار نگرفته است (۱). در این مطالعه نتایج حاصل از بررسی یافته‌های بالینی و مانومتريک آنورکتال قبل و بعد از عمل جراحی قدامی رکتوم پائین در بیماران مبتلا به سرطان رکتوم، مورد بررسی قرار گرفته است. در این مطالعه اطلاعات ۲۹ بیمار استخراج گردید و مورد بررسی نهایی قرار گرفته است.

مواد و روش کار

پس از تأیید طرح توسط معاونت پژوهشی دانشگاه علوم پزشکی تهران، با توجه به کم بودن تعداد بیماران سرطان رکتوم که کاندید عمل قدامی رکتوم پائین انتخابی می‌باشند، کلیه بیمارانی که در فاصله بین فروردین ۱۳۸۵ تا بهمن ۱۳۸۶ در بیمارستان امام‌خمینی

² Rectoanal Inhibitory Reflex¹ anterior resection of the rectum (LARR)

صورت ایجاد چنین استومی)، بیماران از نظر کارکرد فعلی آنورکتال مورد بررسی قرار می‌گرفتند و سپس تمام بیماران مجدداً تحت مانومتري با دستگاه فوق-الذکر قرار می‌گرفتند و پارامترهای بالا دوباره در آنها اندازه‌گیری می‌شد. داده‌های بالینی توسط یک جراحی و اطلاعات حاصل از مانومتري نیز توسط یک تکنسین واحد جمع‌آوری می‌شدند.

توزیع داده‌های کمی توسط آزمون کولموگروف-اسمیرنوف بررسی شد. در صورتی که متغیر به صورت نرمال توزیع شده بودند از آزمون تی تست جفتی و در غیر این صورت از آزمون رتبه‌های علامت‌دار ویلکاکسون (Signed Ranks) برای مقایسه داده‌ها بین دو گروه استفاده می‌شد. برای مقایسه داده‌های کیفی از آزمون مجذور کای یا آزمون دقیق فیشر به تناسب، استفاده شد. تمامی آنالیزها در محیط نرم افزار SPSS صورت

یافته‌ها

در نهایت نتایج بالینی حاصل از ۲۹ بیمار مورد بررسی قرار گرفت. میانگین سن بیماران مورد بررسی ۵۲/۱۱±۵۹/۹۳ سال بود. ۵۵/۱۷ درصد بیماران مونث بودند. از استومی در ۶۵/۵۲ درصد بیماران استفاده شد. همچنین ۷۲/۴۱ درصد آناستوموزهای با کمک استیپلر دوخته شد. در ۴۴/۸۳ درصد بیماران سابقه رادیوتراپی پیش از عمل وجود داشت. مشخصات بالینی و رکتال مانومتريک بیماران پیش و پس از عمل در جدول شماره ۱ آورده شده‌اند.

جدول ۱: مشخصات بالینی و رکتال مانومتريک بیماران پیش و پس از عمل.

P.value	پس از عمل	پیش از عمل	
۰/۰۰۱	۲/۴۸±۰/۷۸ ζ	۰/۹۴±۰/۳۶ ζ	میانگین دفعات اجابت مزاج
۰/۰۰۴	۲۷/۵۹ *	۰	وجود بی اختیاری گاز
NS	۱۰/۳۴ *	۰	وجود بی اختیاری مدفوع
۰/۰۰۱	۴۸/۲۸ *	۰	وجود فوریت برای دفع ادرار پیش از عمل
۰/۰۰۱	۵۳/۲۰±۱۷/۴۵ ζ	۶۴/۳۲±۱۷/۳۳ ζ	حداکثر فشار در حال استراحت
NS	۶۵/۵۲ *	۷۵/۸۶ *	کیفیت حداکثر فشار در حال استراحت (عادی)
۰/۰۱۳	۱۴۰/۲۱±۳۵/۴۹ ζ	۱۵۰/۳۶±۳۳/۱۵ ζ	حداکثر فشار در حال چمباتمه
NS	۲۰/۶۹ *	۳/۴۵ *	کیفیت حداکثر فشار در حال چمباتمه (کاهش یافته)
NS	۸۹/۶۶ *	۹۶/۵۵ *	وجود رفلکس مهاری مقعدی رکتومی (RAIR)
۰/۰۰۱	۱۳۶/۷۲±۳۴/۵۹ ζ	۲۲۳/۶۲۰۷±۵۹/۹۲ ζ	ظرفیت رکتوم
۰/۰۰۱	۳/۷۹±۱/۱۹ ζ	۸/۴۵±۲/۰۵۳ ζ	کمپلیانس

*مقادیر به صورت فراوانی نسبی (درصد) است.

ζ مقادیر به صورت "انحراف معیار ± میانگین" ذکر شده‌اند.

عمل بالاتر بود (۴۸±۰/۷۸) در برابر ۰/۹۴±۰/۳۶ بار در روز). بی‌اختیاری گاز در دوران پس از عمل به

بر این اساس میانگین دفعات اجابت مزاج پس از عمل به میزان معنی‌داری نسبت به میانگین آن در پیش از

کاکودکار و همکاران ۳۸/۸۹ درصد بیماران مؤنث بودند. در مطالعات دیگر نیز این مقدار ۳۱/۷۷ درصد ذکر شده است (۶). اما در یک مطالعه مروری ۱۲۲ بیمار از ۲۳۲ بیمار مورد مطالعه (۵۱/۵۹ درصد) مؤنث بودند. در مطالعه حاضر ۵۵/۱۷ درصد بیماران مؤنث بودند که به نسبت مطالعه ذکر شده بالاتر است.

میانگین نمره بی اختیاری در بیماران مورد بررسی در مطالعه حاضر $۰/۹۷ \pm ۲/۴۴$ بود و در بیشتر بیماران (۷۵/۸۶ درصد) این اسکور صفر بود. این مقدار در مقایسه با مقدار $۰/۸ \pm ۱/۶$ در مطالعه جو (Joo) و همکاران در گروه colonic J-pouch بسیار نزدیک است (۷).

همچنین بر اساس یافته‌های مطالعه حاضر میانگین دفعات اجابت مزاج پس از عمل به میزان معنی‌داری نسبت به میانگین آن در پیش از عمل بالاتر بود ($۲/۲۴۸ \pm ۰/۷۸$ در برابر $۰/۹۴ \pm ۰/۳۶$ بار در روز).

مشابه نتایج این مطالعه، هو (Ho) و همکاران نیز متوسط دفعات اجابت مزاج را $۲/۵$ بار در روز ذکر کرده‌اند (۸). در سایر مطالعات نیز افزایش در فرکانس دفع مدفوع پس از LARR گزارش شده است (۳) و (۹-۱۲). به نظر می‌رسد این افزایش در فرکانس تا یک‌سال طول می‌کشد تا به حد پیش از عمل برگردد (۱۳). در تأیید این فرضیه کاکودکار و همکارانش (۳) نشان دادند که میانگین دفعات اجابت مزاج در بیماران ۳ ماه پس از عمل ۶ بار در روز است که پس از گذشت یک‌سال این مقدار به ۳ بار در روز کاهش می‌یابد.

به‌علاوه بر اساس یافته‌های مطالعه حاضر بی‌اختیاری گاز در دوران پس از عمل به میزان معنی‌داری نسبت به دوران پیش از عمل افزایش نشان داد (به ترتیب ۲۷/۵۹ درصد در برابر صفر درصد)، اما در مورد

میزان معنی‌داری نسبت به دوران پیش از عمل افزایش نشان می‌داد. (به ترتیب ۲۷/۵۹ درصد در برابر صفر درصد) اما در مورد بی‌اختیاری مدفوع اختلاف معنی‌داری دیده نشد. حد اکثر فشار در حال استراحت در دوران پس از عمل به میزان معنی‌داری نسبت به دوران پیش از عمل کاهش یافت (به ترتیب $۵۳/۲۰ \pm ۱۷/۴۵$ در برابر $۶۴/۳۲ \pm ۱۷/۳۳$ میلی‌متر جیوه). به‌علاوه حداکثر فشار در حال چمباتمه در دوران پس از عمل نیز کاهش نشان داد ($۱۴۰/۲۱ \pm ۳۵/۵۰$ در برابر $۱۵۰/۳۷ \pm ۳۳/۱۶$ میلی‌متر جیوه) فوریت برای دفع ادرار (Urgency) در دوران پس از عمل به میزان معنی‌داری افزایش یافته بود (۴۸/۲۸ درصد در برابر ۰ درصد). بر اساس یافته‌های مطالعه حاضر بین فراوانی رفلکس مهاری مقعدی رکتومی (RAIR) در دوران پیش و پس از عمل اختلاف معنی‌داری وجود نداشت.

میانگین نمره بی اختیاری در بیماران مورد بررسی در مطالعه حاضر $۰/۹۷ \pm ۲/۴۴$ بود و در بیشتر بیماران (۷۵/۸۶ درصد) این نمره صفر بود. نشت آناستوموز پس از عمل فقط در یک بیمار (۳/۴۵ درصد) گزارش شد.

بحث

بر اساس یافته‌های این مطالعه میانگین سن بیماران مورد بررسی $۵۹/۹۳ \pm ۱۱/۵۲$ سال بود. بر اساس مطالعه کاکودکار (Kakodkar) و همکاران نیز میانگین سن بیماران $۵۹ \pm ۸/۶$ سال بود که به نتایج مطالعه حاضر بسیار نزدیک است (۳). میانه سن در مطالعه راسموسن (Rasmussen) و همکاران نیز ۶۶ سال بود (۱). در برخی مطالعات دیگر نیز میانه سن بیشتر از مطالعه حاضر بود (۴ و ۵). همچنین در مطالعه

مدفوع و ۵ درصد بی‌اختیاری شدید داشتند (۱۴). هو و همکاران نیز نشان دادند که بی‌اختیاری نسبت به گاز در ۱۱ درصد، نسبت به مدفوع مایع ۹ درصد و نسبت به مدفوع جامد در ۵ درصد بیماران در دوران پس از عمل دیده می‌شود (۸). در مطالعات دیگر نیز این یافته‌ها تأیید شده است (جدول ۲) (۱۲).

بی‌اختیاری مدفوع اختلاف معنی‌داری دیده نشد. در مطالعه راسموسن و همکاران نیز ۲۶ درصد بیماران بی‌اختیاری نسبت به گاز و ۲۳ درصد بی‌اختیاری مدفوع داشتند (۱). چاتوین (Chatwin) و همکاران نیز نشان دادند که ۵۳ درصد بیماران کارکرد نرمال، ۲۱ درصد بی‌اختیاری گاز، ۱۲ درصد بی‌اختیاری مختصر

جدول ۲: مقایسه مطالعه حاضر و دیگر مطالعات انجام شده

مطالعه حاضر راسموسن (۱)	هو (۸)	اقتیمیدیس (۱۲)	
۲۹	۸۷	۳۰	تعداد بیماران
۵۹/۹۳±۱۱/۵۲	-	۶۳	میانگین سنی (سال)
۲/۴۸±۰/۷۸	۲/۵	۵/۲±۲/۸	تعداد اجابت مزاج در روز
۳/۳۷ (۲-۶)	۳/۷	۴ (۳-۶)	فاصله آناستوموز (سانتی‌متر)
۷۵/۸۶	۷۱	۷۰	کنترل ادراری*
۴۸/۲۸	-	۶۰	فوریت دفع ادرار*
۸۹/۶۶	-	۲۰	رفلکس مهاری رکتوآنال (بعد از عمل)*
۵۳/۲۰	۱۵۱	۴۴	فشار حداکثر در حال استراحت بر حسب میلی‌متر جیوه (بعد از عمل)
۱۴۰/۲۱	۲۱۰	۵۸	فشار حداکثر در حال چمباتمه بر حسب میلی‌متر جیوه (بعد از عمل)
۳/۷۰	-	۳/۲	کمپلیانس بر حسب میلی‌لیتر بر میلی‌متر جیوه

* اعداد به صورت درصد می‌باشند.

بسیار پایین به طور مثال بین ۲ تا ۶ سانتی‌متر از خط مقعدی به نظر می‌رسد که در عدم بی‌اختیاری مدفوع مؤثر است و اگر نیاز به توتال مزورکتال اکسیزیون باشد بهتر است تا حد امکان از آنال، کانال را حفظ کرد (۱۹).

از دیگر عواملی که در عملکرد رکتوم بعد از عمل دخالت دارد فشار حداکثر رکتوم در حال استراحت و در حین فشار است (۱۵ و ۲۰). لی (Lee) و همکاران پس از بررسی ۵۷ بیمار نشان دادند که بین اختلال اختیار و فشار در حال استراحت ارتباط وجود دارد (۱۱). یافته‌های مطالعه حاضر نشان داد که فشار حداکثر استراحت در دوران پس از عمل به

تاکنون مطالعات مختلفی در مورد بررسی فاکتورهای مؤثر بر عملکرد رکتوم بعد از عمل به انجام رسیده است. فاکتورهایی مانند جنس مؤنث (۱۵) و بسیاری از عوامل دیگر در این مورد مهم هستند که در زیر به آن‌ها اشاره می‌شود. طول رکتوم باقی‌مانده از دیگر عواملی است که در عملکرد رکتوم بعد از عمل مهم محسوب می‌شود (۹ و ۱۸-۱۶). در مطالعات فوق نشان داده شد که هر چه سطح آناستوموز به خط مقعدی نزدیکتر باشد، بی‌اختیاری و اختلال کارکردی بیشتر خواهد بود. به عبارت دیگر سطح پایین آناستوموز پیش‌بینی‌کننده بی‌اختیاری است و تأثیر منفی روی فانکشن دارد. اختلاف در سطح آناستوموز

اتساع اسفنکتر آنال می‌باشد و همچنین می‌تواند به علت دیسکسیون لایه عضلانی اسفنکتر داخلی هنگام استاپلر کردن باشد که در مقایسه با دست دوز بیشتر است. در مطالعه حاضر در ۷۲/۴۱ درصد اعمال جراحی از آناستوموز به کمک استاپلر استفاده شد. این روش بویژه برای آناستوموزهای بسیار پائین مناسب است (جدول ۳) (۲۴).

جدول ۳: مقایسه روش آناستوموز با استاپلر و دستی

استاپلر دستی	تعداد *
۸(۲۷/۵۹)	۲۱(۷۲/۴۱)
۴/۶۲۵	۲/۹۰۴ (فاصله آناستوموز از خط مقعد (سانتی‌متر))
۲/۳۷	۲/۵۲ (تعداد اجابت مزاج بعد از عمل)
۵۲/۶۵	۵۳/۴۱ (فشار حداکثر در حال استراحت: بعد از عمل (میلی‌متر جیوه))
۱۳۶/۶۸۷	۱۴۱/۵۶ (فشار حداکثر در حال چمباتمه: بعد از عمل (میلی‌متر جیوه))
۳/۸۸۸	۳/۷۵۲ (کمپلیانس (میلی‌لیتر بر میلی‌متر جیوه))
۰/۶۲۵	۱/۰۹۵ (نمره بی‌اختیاری)

* اعداد به صورت (درصد) تعداد است.

به علت کم بودن حجم نمونه مطالعه تفاوت‌های بین روش آناستوموز با استاپلر و دستی از لحاظ آماری معنی‌دار نبود.

وجود RAIR نیز شاید در ایجاد اختلال عملکرد رکتوم در دوران پس از عمل دخالت داشته باشد (۹ و ۲۵). جوهل (Jehle) و همکاران نشان دادند در صورت فقدان RAIR پس از عمل جراحی و برداشتن رکتوم یک اختلال عملکرد عمومی در رکتوم دیده می‌شود که با سطح آناستوموز ارتباطی ندارد (۹)، و نیز نشان داده شده است که RAIR تقریباً در تمام موارد بعد از عمل از بین می‌رود و با گذشت زمان در اکثر آن‌ها بر می‌گردد، به طوری که در ماه اول بعد عمل وجود ندارد و به تدریج در ۶ ماه بهبود می‌یابد (۱۲). لی و همکاران نیز نشان دادند ارتباطی بین اختلال اختیار و از بین رفتن RAIR وجود دارد (۱۱). در یک مطالعه که بر درگیری

میزان معنی‌داری نسبت به دوران پیش از عمل کاهش می‌یابد (به ترتیب $۱۷/۴۵ \pm ۵۳/۲۰$ در برابر $۱۷/۳۳ \pm ۶۴/۳۲$ میلی‌متر جیوه). به علاوه فشار حداکثر در حال چمباتمه در دوران پس از عمل نیز کاهش نشان داد ($۱۴۰/۲۱ \pm ۳۵/۵۰$ در برابر $۱۵۰/۳۷ \pm ۳۳/۱۶$ میلی‌متر جیوه). این در حالی است که اختلاف معنی‌داری از نظر کیفیت فشارها در هر دو حالت در حال استراحت و فشاردادن بین دوران پیش و پس از عمل یافت نشد. در مطالعات دیگر این یافته‌ها مورد تأیید قرار گرفتند. به عنوان مثال بیتروف (Bittorf) و همکاران نشان دادند که متوسط فشار در حال استراحت در مانومتري پس از عمل کاهش نشان می‌دهند، اما فشار در حال چمباتمه بدون تغییر می‌ماند (۲۱). ماتزل (Matzel) و همکاران نیز نشان دادند که میانگین فشار در حال استراحت و حداکثر فشار در حال استراحت کاهش می‌یابند؛ ولی میانگین فشار در حال چمباتمه و حداکثر فشار در حال استراحت تغییر واضحی ندارند (۲۲).

اما در برخی مطالعات نشان داده شده که فشار در حال چمباتمه نیز کاهش می‌یابد، به عنوان نمونه در مطالعه‌ای ماکادو (Machado) و همکاران نشان دادند که فشار مقعدی در حال استراحت و فشار در حال چمباتمه هر دو پس از عمل کاهش می‌یابند که تا یک‌ماه بعد از جراحی ادامه دارد (۱۹ و ۲۳). همچنین ایتیمیادیس (Eftimiadis) و همکاران نشان دادند که کاهش معنی‌دار در فشار در حال استراحت در اولین ماه بعد از جراحی وجود دارد، اما تفاوت قابل ملاحظه‌ای در فشار در حال چمباتمه قبل و بعد از عمل وجود ندارد (۱۲). آن‌ها در نهایت به این نتیجه رسیده‌اند که کاهش در فشار در حال استراحت احتمالاً به علت ورود دستگاه استاپلر و

Colonic J Pouch است (۳۱ و ۳۲). در Colonic J Pouch بی‌اختیاری کمتر می‌باشد؛ چرا که حداکثر حجم تحمل شده را افزایش می‌دهد و مانند ترمزی در برابر حرکات روده می‌باشد (۲۱). بی‌اختیاری را می‌توان با انجام Colonic Pouch در بیمارانی که بی‌اختیاری شدیدی بلافاصله بعد از قدامی رکتوم پائین پیدا می‌کنند، اصلاح کرد (۱۴). این کار ممکن است فوریت برای دفع ادرار را بهبود بخشد ولی از طرفی نیز می‌تواند باعث مشکل تخلیه و یبوست شود (۸).

در مطالعه حاضر سابقه رادیوتراپی قبل عمل در ۴۴/۸۳ درصد بیماران وجود داشت. رادیوتراپی نه تنها باعث تشدید بی‌اختیار می‌شود، بلکه باعث کاهش در فشار در حال استراحت و اختلال چشمگیر در حداکثر حجم تحمل شده می‌شود. اگرچه مکانیسم تأثیر منفی رادیوتراپی روی کارکرد ذخیره‌ای مشخص نشده است، اما به احتمال زیاد مربوط به افزایش سفتی بافت (Rigidity) در نواحی رادیوتراپی شده یا به علت از بین رفتن بیشتر عضلات صاف اسفنکتر داخلی و کاهش کمپلیانس و ظرفیت رکتوم جدید باشد (۲۲).

از دیگر دلایل احتمالی دفع دشوار مدفوع (difficult defecation) و بی‌اختیاری گهگاه در این دسته از بیماران که ترکیب این علائم به نام سندرم رزکسیون قدامی نامیده شده است (۲)، می‌توان به آسیب به عصب‌گیری اسفنکتر در خلال دیسکسیون لگن (۳۶-۳۳) و از دست دادن حس رکتوم (۳۹-۳۷) نیز اشاره کرد. بر اساس یافته‌های مطالعه حاضر، نشت آناستوموز پس از عمل تنها در یک مورد (۳/۴۵ درصد) دیده شد که در مطالعات مختلف از ۲۷/۲ درصد (۴۰)، ۱۵/۱۷ درصد (۴۱)، ۱۰/۳ درصد (۴۲)، تا ۲/۶ درصد (۴۳) متفاوت بوده است.

اعصاب پواندال بررسی‌هایی صورت داده، نشان داده شده است که RAIR تنها در ۳۶ درصد از بیماران در فاصله ۴ ماه پس از عمل دیده می‌شود که این میزان پس از یکسال به ۸۱ درصد می‌رسد (۱۰). ما بر اساس یافته‌های مطالعه حاضر بین فراوانی RAIR در دوران پیش و پس از عمل اختلاف معنی‌داری وجود نداشت.

کمپلیانس و ظرفیت رکتوم نیز با اختلال عملکرد رکتوم در ارتباط است (۱۱، ۲۶ و ۲۷). اکتیمیدایس و همکاران (۱۲) نشان دادند که در ماه اول ظرفیت نئورکتال و همچنین کمپلیانس (dV/dP) هر دو کاهش می‌یابد. این یافته در مطالعات دیگر نیز تایید شده است. (۷، ۹، ۲۱، ۲۸ و ۲۹)

نتایج مطالعه حاضر نشان داد که حداکثر حجم تحمل شده (Rectal Capacity) و کمپلیانس رکتوم در دوران پس از عمل به میزان معنی‌داری نسبت به دوران پیش از عمل کاهش می‌یابد. (به ترتیب ۲۲۳/۶۲±۵۹/۹۲ میلی‌لیتر و ۳/۷۹±۱/۲۰ در برابر ۸/۴۵±۲/۰۵ میلی‌لیتر بر میلی‌متر جیوه) با کاهش حداکثر حجم تحمل شده و کمپلیانس، آستانه برای Urge Volume کاهش می‌یابد (۲۲ و ۳۰). بر اساس نتایج مطالعه حاضر فوریت برای دفع ادرار در دوران پس از عمل به میزان معنی‌داری افزایش یافته بود (۴۸/۲۸ درصد در برابر ۰ درصد). در مطالعات دیگر نیز فوریت برای دفع ادرار در ۳۰ درصد بیماران دیده شده است (۵ و ۱۲). نشان داده شده که این کاهش در ظرفیت پس از شش ماه بهبود قابل توجهی می‌یابد (۲۳). بنابراین می‌توان انتظار داشت پس از این مدت فوریت برای دفع ادرار نیز بهبود یابد.

یکی از راه‌های جلوگیری از این مشکل استفاده از

چمباتمه هر دو نسبت به قبل از عمل کاهش می‌یابند. فوریت برای دفع ادرار در دوران پس از عمل به میزان معنی‌داری افزایش می‌یابد، اما نشت آناستوموز تنها در یک مورد دیده شد.

توصیه می‌شود مطالعاتی با حجم نمونه بیشتر و توان مطالعاتی بالاتر و همین‌طور با مدت زمان پیگیری طولانی‌تر انجام بگیرند، که داده‌ها و نتایج آن با اطمینان بیشتری قابل تعمیم به جامعه واقعی بیماران سرطان رکتومی که تحت عمل قدامی رکتوم پائین قرار می‌گیرند، باشند.

در نهایت اینکه در این مطالعه که اولین بار در ایران انجام شده است مانند بیشتر مطالعات خارج ایران از سیستم‌های مانومتري مولتی کانال برای بررسی عملکرد آنورکتال استفاده شده است (۹-۱۱). همانند سایر مطالعات در این مطالعه نیز نشان داده شد که تعداد دفعات اجابت مزاج پس از عمل به میزان معنی‌داری افزایش می‌یابد. همچنین بی‌اختیاری گاز به میزان معنی‌داری افزایش نشان می‌دهد، اما بی‌اختیاری مدفوع تفاوت معنی‌داری نسبت به قبل از عمل نشان نمی‌دهد. به‌علاوه حداکثر فشار در حال استراحت و

References:

- Rasmussen OO, Petersen IK, Christiansen J. Anorectal function following low anterior resection. *Colorectal Dis* 2003; 5:258-61.
- Ortiz H, Armendariz P. Anterior resection: do the patients perceive any clinical benefit? *Int J Colorectal Dis* 1996; 11:191-5.
- Kakodkar R, Gupta S, Nundy S. Low anterior resection with total mesorectal excision for rectal cancer: functional assessment and factors affecting outcome. *Colorectal Dis* 2006;8:650-6.
- Chen JC, Chen JB, Wang HM. Laparoscopic coloanal anastomosis for low rectal cancer. *JLS* 2002;6:345-7.
- Cohen Z, Myers E, Langer B, et al. Double stapling technique for low anterior resection. *Dis Colon Rectum* 1983; 26:231-5.
- Luna-Perez P, Rodriguez-Ramirez S, Gonzalez-Macouzet J, et al. [Treatment of anastomotic leakage following low anterior resection for rectal adenocarcinoma]. *Rev Invest Clin* 1999; 51:23-9.
- Joo JS, Latulippe JF, Alabaz O, et al. Long-term functional evaluation of straight coloanal anastomosis and colonic J-pouch: is the functional superiority of colonic J-pouch sustained? *Dis Colon Rectum* 1998;41:740-6.
- Ho P, Law WL, Chan SC, et al. Functional outcome following low anterior resection with total mesorectal excision in the elderly. *Int J Colorectal Dis* 2003;18:230-3.
- Jehle EC, Haehnel T, Starlinger MJ, et al. Level of the anastomosis does not influence functional outcome after anterior rectal resection for rectal cancer. *Am J Surg* 1995;169:147-52, 152-3.
- Jorge JM, Wexner SD. Etiology and management of fecal incontinence. *Dis Colon Rectum*. 1993;36:77-97.
- Lee SJ, Park YS. Serial evaluation of anorectal function following low anterior resection of the rectum. *Int J Colorectal Dis* 1998;13:241-6.
- Efthimiadis C, Basdanis G, Zatagias A, et al. Manometric and clinical evaluation of patients after low anterior resection for rectal cancer. *Tech Coloproctol* 2004; 8 Suppl 1: 205-7.
- Pedersen IK, Christiansen J, Hint K, et al. Anorectal function after low anterior resection for carcinoma. *Ann Surg* 1986;204:133-5.
- Chatwin NA, Ribordy M, Givel JC. Clinical outcomes and quality of life after low anterior resection for rectal cancer. *Eur J Surg* 2002;168:297-301.
- Miller AS, Lewis WG, Williamson MER, et al. Factors that influence functional outcome after coloanal anastomosis for carcinoma of the rectum. *Brit J Surg* 1995;82:1327-30.
- Matzel KE, Stadelmaier U, Muehldorfer S, et al. Continence after colorectal reconstruction following resection: impact of level of anastomosis. *Int J Colorectal Dis* 1997;12:82-7.
- Lewis WG, Holdsworth PJ, Stephenson BM, et al. Role of the rectum in the physiological and clinical results of coloanal and colorectal anastomosis after anterior resection for rectal carcinoma. *Brit J Surg* 1992;79:1082-6.

18. Rasmussen OO, Petersen IK, Christiansen J. Anorectal function following low anterior resection. *Colorectal Dis* 2003; 5:258-61.
19. Machado M, Nygren J, Goldman S, et al. Functional and physiologic assessment of the colonic reservoir or side-to-end anastomosis after low anterior resection for rectal cancer: a two-year follow-up. *Dis Colon Rectum* 2005; 48: 29-36.
20. Williamson MER, Lewis WG, Finan PJ, et al. Recovery of physiologic and clinical function after low anterior resection of the rectum for carcinoma: Myth or reality? *Diseases of the Colon and Rectum*. 1995; 38: 411-8.
21. Bittorf B, Stadelmaier U, Gohl J, et al. Functional outcome after intersphincteric resection of the rectum with coloanal anastomosis in low rectal cancer. *Eur J Surg Oncol* 2004; 30: 260-5.
22. Matzel KE, Bittorf B, Gunther K, et al. Rectal resection with low anastomosis: functional outcome. *Colorectal Dis* 2003; 5: 458-64.
23. Nakahara S, Itoh H, Mibu R, et al. Clinical and manometric evaluation of anorectal function following low anterior resection with low anastomotic line using an EEA stapler for rectal cancer. *Dis Colon Rectum*. 1988; 31: 762-6.
24. Kumashiro R, Sano C, Ugaeri H, et al. A new improved technique for placement of a pursestring suture on the edge of the distal part of the rectal stump using a skin stapler for low anterior resection. *J Am Coll Surg* 1994; 178: 404-6.
25. Lewis WG, Martin IG, Williamson MER, et al. Why do some patients experience poor functional results after anterior resection of the rectum for carcinoma? *Dis Colon Rectum* 1995; 38: 259-63.
26. Lee SJ, Park YS. Serial evaluation of anorectal function following low anterior resection of the rectum. *Int J Colorectal Dis* 1998; 13: 241-6.
27. Van Duijvendijk P, Slors F, Taat CW, et al. A prospective evaluation of anorectal function after total mesorectal excision in patients with a rectal carcinoma. *Surgery* 2003; 133: 56-65.
28. Vassilakis JS, Pechlivanides G, Zoras OJ, et al. Anorectal function after low anterior resection of the rectum. *Int J Colorectal Dis* 1995; 10:101-6.
29. Hallbook O, Hass U, Wanstrom A, et al. Quality of life measurement after rectal excision for cancer. Comparison between straight and colonic J-pouch anastomosis. *Scand J Gastroenterol* 1997;32:490-3.
30. Nesbakken A, Nygaard K, Lunde OC. Mesorectal excision for rectal cancer: functional outcome after low anterior resection and colorectal anastomosis without a reservoir. *Colorectal Dis* 2002; 4: 172-6.
31. Hida J, Yoshifuji T, Okuno K, et al. Long-term functional outcome of colonic J-pouch reconstruction after low anterior resection for rectal cancer. *Surg Today* 2006; 36: 441-9.
32. Dehni N, Turet E, Singland JD, et al. Long-term functional outcome after low anterior resection: comparison of low colorectal anastomosis and colonic J-pouch-anal anastomosis. *Dis Colon Rectum* 1998; 41: 817-22, 822-3.
33. Williamson ME, Lewis WG, Finan PJ, et al. Recovery of physiologic and clinical function after low anterior resection of the rectum for carcinoma: myth or reality? *Dis Colon Rectum* 1995; 38:411-8.
34. Horgan PG, O'Connell PR, Shinkwin CA, et al. Effect of anterior resection on anal sphincter function. *Br J Surg* 1989;76:783-6.
35. Molloy RG, Moran KT, Coulter J, et al. Mechanism of sphincter impairment following low anterior resection. *Dis Colon Rectum* 1992; 35:462-4.
36. Tsunoda A, Shibusawa M, Kusano M. Anorectal function after anterior resection with side-to-side anastomosis for carcinoma of the rectum. *Dis Colon Rectum* 1999; 42:77-81.
37. Broens PMA, Penninckx FM, Lestar B, et al. The trigger for rectal filling sensation. *Int J Colorectal Dis* 1994; 9:1-4.
38. Sun WM, Donnelly TC, Read NW. Utility of a combined test of anorectal manometry, electromyography, and sensation in determining the mechanism of 'idiopathic' faecal incontinence. *Gut* 1992; 33: 807-13.
39. Varma JS, Smith AN, Busuttill A. Correlation of clinical and manometric abnormalities of rectal function following chronic radiation injury. *Br J Surg* 1985; 72: 875-8.
40. Matthiessen P, Henriksson M, Hallbook O, et al. Increase of serum C-reactive protein is an early indicator of subsequent symptomatic anastomotic leakage after anterior resection. *Colorectal Dis* 2008; 10: 75-80.
41. Antonsen HK, Kronborg O. Early complications after low anterior resection for

- rectal cancer using the EEA stapling device. A prospective trial. *Dis Colon Rectum* 1987; 30: 579-83.
42. Matthiessen P, Hallbook O, Rutegard J, et al. Defunctioning stoma reduces symptomatic anastomotic leakage after low anterior resection of the rectum for cancer: a randomized multicenter trial. *Ann Surg* 2007; 246: 207-14.
43. Kuroyanagi H, Oya M, Ueno M, et al. Standardized technique of laparoscopic intracorporeal rectal transection and anastomosis for low anterior resection. *Surg Endosc* 2008; 22: 557-6.